Romeu i Julieta

ESCENA III
Cel·la de Fra Llorenç.
(Entra FRA LLORENÇ, amb un cistell.)

FRA LLORENÇ.- *Abans que el sol avanci l'ull roent*
a alegrar el dia i eixugar el rellent,
haig d'omplir aquest cistell amb brins malignes
i amb el nèctar preciós de flors benignes.
La terra és mare i tomba a la natura,
on la matriu també és la sepultura,
i en neixen criatures molt diverses,
al seu pit alletades i disperses:
moltes tenen virtuts molt excel·lents,
cap no en té cap, i totes diferents.
Quina gràcia tan rica no hi ha al cor
d'herbes, plantes i pedres, en tresor:
que no viu a la terra res tan vil
que no li doni un bé, reial o humil,
ni res tan bo que, amb el seu ús girat,
no acabi fora via en malvestat:
la virtut mal guiada esdevé vici,
i el vici es torna digne amb bon judici.
Dins el calze d'aquesta flor petita
la metzina amb la medicina habita.

Flairada, vivifica els cinc sentits,
menjada, els deixa tots esmorteïts.
Reis tan contraris planten campament
en l'herba i l'home, el bo a prop del dolent;
i tan bon punt cap al pitjor es decanta,
el càncer de la mort s'endú la planta.